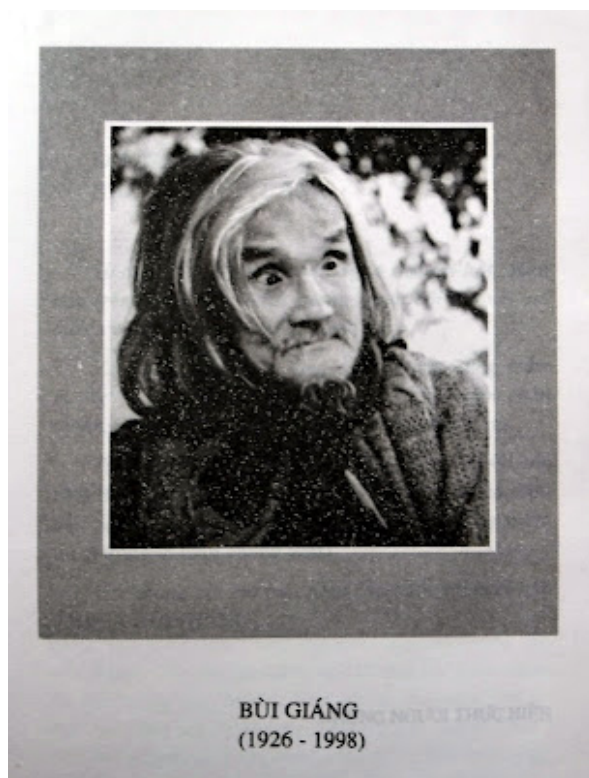

Trước khi Sài Gòn sụp đổ, tôi đã có một thời gian dài sống tại Lăng Cha Cả, gần nhà thơ Tân Sa Châu. Để đến được trung tâm Sài Gòn, tôi Lăng Cha Cả phải đi qua những con đường Trường Minh Ký – Trường Minh Giảng (nay là đường Lê Văn Sĩ). Ở đó gần chân cầu Trường Minh Giảng có một cái chợ mang cùng tên và sau này, ở bên kia đường, Đồi heo Vịt n Hố nh cưa Phốt giáo được xây dựng. Có một thời, đây là nơi nhà thơ Bùi Giáng thường xuất hiện. Phan Nhiên Hạo trong bài viết Bùi Giáng Như Tôi Thấy có nhiều chi tiết khá lý thú:

Ông là một nhân vật khá nổi đình đám ở khu vực cầu Trường Minh Giảng. Có những buổi chiều đông lạnh giá, tôi ngồi uống cà phê bên đường nhìn ông đi làm công nhân sát giao thông nơi cầu Trường Minh Giảng. Ông đi một chiếc quần lót đen chới trên đùi, áo quần te tua, tay cầm chiếc roi tre dài, xoay ngang xoay dọc cho xe cộ. Người ta đi qua, cố gắng tránh xa người roi tre dài, nhưng không ai chú ý đến ông. Ông loay hoay như vậy giữa dòng xe cộ hàng giờ liền, rồi chán, bỏ đi.

Có lần tôi thấy ông mặc một chiếc áo chim cò rừng thung thình. Chiếc áo rất mỏng có vài hàng ngỗng đi trên, chiếc áo đó ở ngoài vỉa hè ông. Nhưng chỉ vài hôm đã thấy chiếc áo trở

nên cũn. Đôi khi tôi bắt gặp ông ngồi dãi dãi hành lang trong sân Vườn Hè, chờ đợi công nhân. Ông nếm ngon nếm ngon, thả lỏng vào cát. Dưới bóng cây phượng xanh mát, nhàn nhàn lúc nhàn nhàn trông ông có vẻ thảnh thơi và buồn. Ông ngồi một mình, ánh mắt sau cặp kính cận dày nhìn xa xăm ra dòng xe cộ bên ngoài cửa trường.

Hình như Bùi Giáng không chỉ lang thang trong "lãnh địa" của Trường Minh Giảng và trường Vườn Hè. Một lần tôi thấy ông một chỗ khác, khá xa "nhà". Hôm đó tôi mua to, tôi đứng chờ trên lầu nhà một anh bạn đồng nghiệp Nguyễn Văn Thuận, đợi đợi một cái chờ, không như rõ là chờ Vườn Chuối hay chờ Nguyễn Văn Thuận. Trường chờ có một đống rác cao nghều, đen xì, bốc mùi và rất hôi thối. Bùi Giáng đang đứng gần nhau với một bà bán hàng ngay cạnh đống rác.

Chắc ông phá phách gì nên bà này mừng rỡ, còn ông thì chỉ là óng ánh câu vô nghĩa để đáp lại. Nhưng ông cũng hoa tay múa chân và khá hung hăng. Cùng với đàn bà xô mạnh Bùi Giáng. Ông ngã chổng vó vào đống rác đen, miệng la bai bai. Cặp kính cận dày và cái thân hình lẻo khoẻo trong quần áo mỏng khiến ông trông giống một con bọ ngấm bọ chân. Dưới ánh mắt của tôi, ông có vẻ không giống người dốt nát vì đống rác quá nhão. Còn người đàn bà với quần áo rách rưới.

Tôi cũng đã thấy Bùi Giáng trong một trường hợp khác, rất đáng nhớ. Một buổi sáng chiều khoảng 6 giờ, sinh viên ký túc xá bỗng nghe tiếng la hét từ phía dãy phòng các sinh viên nữ. Thấy như thế chúng tôi vội nghe tiếng từ tiếng la hét và khi có tiếng ồn ào vào bên khu nữ. Tôi vội chạy ra hành lang. Nhìn qua bên dãy nữ, thấy các mái tóc dài thò ra rồi thụt vào, hết người này đến kẻ khác. Tiếng la oai oái và không ngừng, nhưng bây giờ xen lẫn tiếng cười khoái trá của các sinh viên nam. Nhìn xuống, tôi thấy giữa sân trường, Bùi Giáng đang trong quần áo rách rưới, nhàn nhàn hoàn toàn... khỏa thân, quần áo cũ kỹ ra đời bên cửa. Một sinh viên bọ vào và ngoài cửa vội chạy đi, nhét quần áo vào tay ông lôi ra khỏi sân trường. Thấy là một buổi "đi tìm tâm" để chờ ký túc xá.

Nguyễn Văn Ngọc (1900-1968) là một nhà văn, nhà báo, nhà nghiên cứu văn học, nhà hoạt động văn hóa và chính trị nổi tiếng. Ông là một trong những nhà văn hàng đầu của Việt Nam hiện đại, với nhiều tác phẩm nổi bật về văn học, báo chí và hoạt động xã hội. Ông cũng là một nhà hoạt động tích cực cho sự nghiệp đấu tranh vì độc lập và tự do của dân tộc.